

РЕШЕНИЕ

№ 202

гр. Русе, 24.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария Г. Д.а

при участието на секретаря Мирослав Хр. Минев
като разгледа докладваното от Мария Г. Д.а Гражданско дело №
20224520100136 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното :

Производството е образувано по искова молба от УМБАЛ „Канев“ АД, гр. Русе, представлявана от Директора И.С.И. против Доктор Ю. В. М., ЕГН *****, от гр. Русе, с която е предявен иск с правно основание чл. 92 ЗЗД и чл. 79, ал. 1, предл. 2 ЗЗД за сумата в размер на 8000 лв. неустойка, пропорционална за неотработени 2 години по неизпълнен Договор за повишаване на квалификацията на специалист в системата на здравеопазването, сключен между страните на 17.01.2011 г., с който е уговорено 4 години срок на обучение и до 2 години след него ответницата да придобие специализация, като от датата на придобиването ѝ да работи в ответното дружество за срок от 5 години на осн. чл. 234 от КТ във вр. с Наредба № 34/29.12.2006 г./отм./, ведно със законната лихва от датата на завеждане на иска до окончателното изплащане, както и разноските по делото.

В исковата молба се твърди, че ответницата като Специализант, се е задължила след като придобие специалност „Физикална и рехабилитационна медицина“, която ѝ била призната на 01.06.2017 г., да работи при ищеца – работодател за срок от 5 години, като преди изтичане на срока и неотработени

2 години, по нейна молба било прекратено трудовото ѝ правоотношение със Заповед № 77 от 24.06.2020 г. на осн. чл. 326 ал. 1 т. 1 от КТ. Твърди се, че уговорената неустойка по чл. 10 от Договора била в общ размер на 20 000 лв., като се претендира сумата 8000 лв. пропорционално на неотработените две години.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответницата, чрез адв. Т. В...., с който се оспорва иска по основание и размер. Сочи се, че е отменена Наредба № 34 въз основа, на която е сключен договора между страните и е влязла в сила Наредба № 1 от 22.10.2015 г., с която се отменят разпоредбите на чл. 11а от Наредба 34 относно задължението за работа на специализанта за определен срок след придобиването на специалността, както и имуществената отговорност за неизпълнение на това задължение. Твърди, че ищеца е неизправна страна по договора, тъй като не е осигурил на ответницата условия за работа по специалността за срок от 5 г. и не е функционирало в този период отделение по „Физикална и рехабилитационна медицина“. Отделението е функционирало с един единствен лекар и когато ответницата излизала в отпуск приема на пациенти спирал. Излага твърдения, че не е отказала да работи като лекар по специалността, а като лекар „началник на отделение“, каквото задължение за административна длъжност не е поемала по договор. Прави възражение, че искът е предявен преди изтичане на срока, за който се твърди, че е следвало да работи за ищеца и го оспорва като неоснователен и на това основание. Прави възражение за нищожност на клаузата за неустойка по чл. 10 вр. чл. 9 от Договора на осн. чл. 26 ал. 1 пр. 3 от ЗЗД поради противоречие с добрите нрави и на осн. чл. 92 ал. 2 от ЗЗД поради прекомерност. В условие на евентуалност прави възражение за нищожност на клаузата на чл. 9 вр. чл. 10 от Договора поради противоречие със закона и конкретно на чл. 11а от Наредба 34, съгласно която срока за работа на специализанта е следвало да е равен на продължителността на обучението, което не е спазено в чл. 3 от Договора между страните, където срокът е бил определен на 4 години, а с чл. 9 от Договора се задължава да работи 5 г.

След преценка на събраните по делото доказателства, доводите на страните и приложимия закон, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Безспорно между страните е сключен Трудов договор № 10/10.01.2011 г. и Договор за повишаване на квалификацията на специалисти в системата на здравеопазването от 17.01.2011 г., с който в чл. 3 е уговорено ищецът да осигури на ответницата 4 години срок на практическо обучение, който може да бъде удължаван по реда на чл. 12 ал. 8 от Наредбата, като в чл. 8 се предвижда до 2 години след обучението ответницата да придобие специализация и в чл. 9 от датата на придобиване на специалност ответницата се задължава да работи, а ответното дружество се задължава да ѝ осигури условия да работи по тази специалност за срок от 5 години. Съгласно чл. 10 от Договора, при неизпълнение на задължението по чл. 9 Специализантът дължи на Работодателя неустойка в размер на 20 000 лв. В чл. 13 е уговорено, че договора се разваля от Специализанта - в случай, че Работодателят не осигурява условия за практическо обучение в продължение на повече от два последователни месеца или не изпълнява задълженията си по този договор през същия период.

Договорът е сключен на осн. чл. 234 от КТ във вр. с Наредба № 34/29.12.2006 г. за придобиване на специалност в системата на здравеопазването, където в чл. 11а е предвидена и отговорност за неизпълнение на задължението специализантът да работи по придобитата специалност след завършване на обучението. Наредба № 34 от 29.12.2006 г. е отменена с § 10 от Преходните и заключителни разпоредби на Наредба № 1 от 22.01.2015 г. за придобиване на специалност в системата на здравеопазването (обн. ДВ, бр. 7 от 27.01.2015 г., в сила от 31.01.2015 г.).

В Преходни и Заключителни разпоредби § 1а, предишен пар. 1, е предвидено изрично в ал.1, т. 1, че „Специализантите, които са приети по реда на отменената Наредба № 34 от 2006 г., могат да продължат обучението си при условията, при които са приети, без да се прилагат по отношение на тях разпоредбите на чл. 11а от отменената Наредба № 34 от 2006 г.“ Съгласно чл. 12 ал. 1 от Наредба 1 „обучението за придобиване на клинична специалност започва от датата на постъпване на специализанта на работа“ и по ал. 3 „обучението приключва с успешно полагане на държавния изпит за специалност в срок не по-дълъг от 5 години след изтичане на срока, определен в приложение № 1 за съответната специалност“.

Не е спорно, че ответницата се е обучавала първоначално 4 години,

считано от 17.01.2011 г. до 17.01.2015 г., като съгласно чл. 8 във вр. с чл. 3 от Договора за повишаване на квалификацията, срокът на обучението е удължен до 01.06.2017 г., когато приключва с успешно полагане на държавния изпит за специалност, в срока определен в приложение № 1 за съответната специалност. Видно от Свидетелство за призната специалност на ответницата се признават права на „специалист по физикална и рехабилитационна медицина“ на 01.06.2017 г., като за периода от 31.01.2015 г. до 01.06.2017 г. обучението ѝ е продължило при действието на новата Наредба 1 от 22.01.2015 г.

С Допълнително споразумение № 11/18.01.2019 г. към Трудов договор № 10/10.01.2011 г. ответницата е назначена на длъжност „лекар, началник отделение“, след спечелен конкурс, за срок от 3 години, считано от 21.01.2019 г. до 20.01.2022 г., с месечно трудово възнаграждение 1000 лв. и 1% допълнително възнаграждение за всяка година трудов стаж и професионален опит, чиято продължителност е посочена 13 г. или 1130 лв.

От представения по делото Колективен трудов договор в Отрасъл „Здравеопазване“ от 2018 г., сключен на осн. чл. 51б от КТ в присъствието на Министъра на здравеопазването се установява, че за длъжността на ответницата е прието началната основна месечна заплата да бъде не по-малко от 1500 лв., а тя е назначена със заплата под предвидения минимален размер за „Лекар с една специалност“ и за „Началник на отделение“.

За проблемите във функциониране на отделението по „Физикална и рехабилитационна медицина“/ФРМ/, ответницата е подала до Изпълнителния Директор множество заявления, искане и рапорти, представени по делото: заявление вх. № 5207/15.07.2018 г.; искане вх. № 5383/02.10.2018 г.; заявление № 3630/12.10.2018 г.; заявление вх. № 5741/19.10.2018 г.; заявление вх. № 5742/19.10.2018 г.; заявление вх. № 6340/15.11.2018 г.; рапорт вх. № 901/07.02.2019 г.; рапорт вх. № 902/07.02.2019 г.; рапорт вх. № 1718/26.03.2019 г. От тези писмени доказателства се установява, че отделението ФРМ не е осигуряван втори лекар, който да замества ответницата при отсъствие, като при липса на такъв, който тя трябвало да намери, не ѝ е разрешаван отпуск. При належащо ползване на отпуск от нея, като единствен лекар със специалност, е предприемано спиране временно приема на пациенти по клиничните пътеки по НЗОК и персонала е насочван към други

отделения от Главната сестра или също да си вземат отпуските, а рехабилитаторите да работят по секторите. Поради намален лекарски състав и невъзможност да ползва платения си годишен отпуск за 2018 г. ответницата е помолила за прехвърляне част от него за следващата година. При ползване на отпуск от специализантите Х.С. и св. М. М., също е ограничаван приема на болните и преработван графика за работа и на рехабилитаторите.

Видно от рапорт вх. № 3103/6.06.2019 г. ответницата е настоявала да бъде освободена от заетата длъжност „Началник отделение ФРМ“ и да бъде преназначена на длъжност „Лекар“ в Отделението по ФРМ, считано от 07.06.2019 г., но и е отказано с мотива, че е назначена след конкурс за срок до 21.01.2022 г., който не е изтекъл, като е необходимо да бъде намерен друг кандидат – лекар, с придобита специалност ФРМ, който да е съгласен да заеме длъжността, в противен случай, тя не може да бъде преназначена.

Видно от рапорт вх. № 4476/26.08.2019 г. ответницата е молила да ѝ бъде разрешена смяна на работното време на 4 часов работен ден, за периода от 17.09.2019 г. до 31.05.2020 г., тъй като се налагало да се грижи за дете първокласник, но и е отказано с мотива, че, ако премине на непълнен работен ден не може да бъде изпълнител по клинични пътеки, тъй като документацията в отделението се подписва от лекуващия лекар и началник отделение и в случай на намалено работно време тя няма да има право да подписва документи, при което е счтено за невъзможно и нецелесъобразно.

С писмено предизвестие с вх. № 1726/30.03.2020 г. ответницата подала молба за прекратяване на трудовия договор.

Със Заповед № 77 от 24.06.2020 г. трудовото правоотношение между д-р М. и УМБАЛ „Канев“ АД е прекратено на осн. чл.326, ал.1, т. 1 от КТ, като е посочено, че дължи на Работодателя обезщетение по чл. 10 ал. 1 от Договора за повишаване на квалификацията сумата 20 000 лв.

След повече от една година от прекратяване на договора ищцовото дружество изпратило на ответницата писмо, изх. № 1683/06.08.2021 г., с което ѝ отправя ново предложение за работа по специалността „Физикална и рехабилитационна медицина“ по трудов договор, като заявява, че Болницата може да предостави материални и организационни условия за работа по тази специалност, без посочено трудово възнаграждение и работно време, с покана, в случай, че не приеме предложението, да заплати обезщетение в

размер на 20 000 лв. по чл. 10 от Договора от 17.01.2011 г. Поканата е получена на 10.08.2021 г.

По делото не е спорно, че ответното дружество притежава Разрешение за осъществяване на лечебна дейност № МБ-35/29.03.2019 г. издадено от Министерство на здравеопазването на РБ, с което е разрешено на УМБАЛ „Канев“ АД гр. Русе да осъществява дейности по медицинската специалност: „Физикална и рехабилитационна медицина“, спорно е как е функционирало това отделение в периода, в който е работила в него ответницата, дали е имало назначен поне един лекар с такава специалност и завеждащ отделение, дали са извършвани такива дейности.

Видно от представеното писмо от РЗОК-Русе, изд. на 20.07.2022 г. се установява, че за месеците юни и юли 2021 г. /когато е изпратено писменото предложение от ответното дружество с уверение, че може да предостави условия за работа по специалността ФРМ/ и за месеците май и юни 2022 г. /когато е отправена покана за сключване на нов трудов договор в хода на делото/, се установява, че за посочените периоди от лечебното заведение УМБАЛ „Канев“ АД не са отчетени дейности в РЗОК по клинични пътеки от областта на медицинската специалност „Физикална и рехабилитационна медицина“, респ. няма данни да функционира това отделение.

С молба от 18.01.2019 г. от д-р М. К. М.. на длъжност лекар-специализат по ФРМ до ответното дружество се установява, че сигнализира за пропуски в организацията на специализацията му от страна на базата за обучение и липса на ръководител на специализацията му. В писмо от УМБАЛ „Канев“ АД до д-р М.. се сочи, че нямало пропуски в организацията на специализацията му, тъй като със Заповед от 09.10.2017 г. бил определен ръководител на специализацията му д-р Н.Н., който отговарял на всички изисквания в Наредба № 1 от 22.01.2015 г. и бил в трудово правоотношение с ответното дружество. Със Заповед от 24.08.2020 г. д-р М.. от длъжност лекар-специализат по ФРМ в ответното дружество е преместен на длъжност „лекар“ в Спешно отделение. Видно от представената по делото молба от 26.08.2020 г. на д-р М.., се установява, че считано от 23.06.2020 г. приемът и престоят на пациенти в Отделение ФРМ в УМБАЛ „Канев“ АД е преустановен за неопределен период от време, поради което е уважена молбата му за прекратяване на трудовото правоотношение на осн. чл. 325 ал.

1 т. 1 от КТ, считано от 26.08.2020 г.

От показанията на изслушания по делото свидетел д-р М. К. Ч. /М../ се установява, че по време на специализацията му по ФРМ в УМБАЛ „Канев“ АД от август 2017 г. до август 2020 г. негов ръководител бил д-р Н., но физически той не присъствал в Болницата, а само се водел там по график и провеждал колоквиумите. Реално в отделението работела като лекар-специалист само д-р М. за целия период от 2017 до 2020 г., като тя лекувала пациентите, подписвала документите за здравна каса, коригирала го и приподписвала и него, защото той като специализант нямал право да подписва. Другите специализанти, които започнали заедно с него д-р С... и д-р С. напуснали. През 2019 г. д-р Д. си взел специалността и заместил д-р М. за малко да излезе да си гледа детето. Тъй като нямало достатъчно специалисти в отделението и имало само един лекар-специалист, за да излезе в отпуск д-р М. спирали приема в планов порядък, трябвало да изпишат всички пациенти, не могли да работят по здравна каса и отделението затваряло. Принуждавали целия персонал да ползва платен годишен отпуск заради нея. Тя се занимавала и с административна дейност, тъй като била „Завеждащ отделение“ – отговаряла за санитарни, за рехабилитатори, изготвяла графици и вършела работата си като лекар. През м. април 2020 г. д-р Д. напуснал, не бил съгласен с устните заповеди, които му давали да приема болни хора без рехабилитационен потенциал, като хоспис. Така останали само двамата с д-р М.. Ежедневно се ходело в другите отделения – ревматология, ортопедия, неврология, травматология, понякога вътрешни болести и неврохирургия, които обслужвали и изпращали рехабилитатор. През м. юли напуснала и д-р М. и отделението останало без лекар-специалист. Така го командировали временно в Спешно отделение за 45 дни, но не намерили нов специалист и по взаимно съгласие напуснал.

От показанията на разпитания по делото свидетел д-р Л. Р. Д. се установява, че постъпил в УМБАЛ „Канев“ Русе през м. януари 2016 г. и работил до юни месец 2019 г. като специализант, а след това до м. април 2020 г. като лекар-специалист по ФРМ. През м. септември 2019 г. го назначили по заместване на мястото на д-р М., докато тя била в отпуск и трябвало да изпълнява и нейните функции на началник. Специализант имало само един д-р М. К.. Всеки ден давали консултации по другите отделения, по 10-12

консултации на ден правел, когато се налагало. Отделно си вършел и работата като лекар специалист в отделението, както и административната работа, всичко вършел паралелно. Същото се отнасяло и за д-р М.. Докато бил началник отделение не излизал в отпуск, защото нямало кой да го замества. По смисъла на Рамков договор със Здравната каса, нямал право да излиза в отпуск, защото работата спирала. Когато д-р М. излизала в отпуск трябвало да приключат пътеките, да опразнят се отделението и след като се върне започвало да се пълни. Това им се отразявало на допълнителните възнаграждения и те били по-малки, след като тя излезела в отпуск. Чувал д-р М. да изразява претенции към ръководството, с оглед организацията на работа. Давали им случаи които са по-тежки, а нямали условия за гледане на такива болни. Когато им изпращали пациенти излезли от операция преди няколко дни трябвало да има условия, кислородопренасящи системи, системи за аспирация, каквито не можели да осигурят и се работело физиотерапия с готовност за спешна реанимация. Приемали ги, защото ги заплашвали с наказание. И докато д-р М. е била началник и при нея е било така. Свидетелят говорил с ръководството, но нямал отговор, напуснал с едностранно заявление и заминал за Варна, като заплатил на ищеца неустойка от 13311 лв.

При така установеното от фактическа страна съдът направи следните правни изводи:

Безспорно е между страните е обстоятелството, че на 17.01.2011 г. са сключили Договор за повишаване на квалификацията на специалист в системата на здравеопазването, с който е уговорено 4 години срок на обучение и до 2 години след него ответницата да придобие специализация, като от датата на придобиването ѝ да работи в ответното дружество за срок от 5 години на осн. чл. 234 от КТ във вр. с Наредба № 34/29.12.2006 г. като преди изтичане на срока от 5 години и неотработени 2 години, по нейна молба било прекратено трудовото ѝ правоотношение със Заповед № 77 от 24.06.2020 г. на осн. чл. 326 ал. 1 т. 1 от КТ. Страните уговорили неустойка в чл. 10 от Договора, при неизпълнение на задължението по чл. 9 ответницата да заплати сумата в размер на 20 000 лв., като се претендира сумата 8000 лв. пропорционално на неотработените две години.

Неустойката по Договора е уговорена по силата на чл. 11а от Наредба № 34/29.12.2006 г., като и отговорност за неизпълнение на задължението

специализантът да работи по придобитата специалност след завършване на обучението. Наредба № 34 от 29.12.2006 г. е отменена с § 10 от Преходните и заключителни разпоредби на Наредба № 1 от 22.01.2015 г. за придобиване на специалност в системата на здравеопазването (обн. ДВ, бр. 7 от 27.01.2015 г., в сила от 31.01.2015 г.). В Преходни и Заключителни разпоредби § 1а, предишен пар. 1, на Наредба 1 е предвидено изрично в ал.1, т. 1, че „Специализантите, които са приети по реда на отменената Наредба № 34 от 2006 г., могат да продължат обучението си при условията, при които са приети, без да се прилагат по отношение на тях разпоредбите на чл. 11а от отменената Наредба № 34 от 2006 г.“

Основателно е възражението на ответницата, че по време на обучението ѝ е влязла в сила Наредба 1, докато обучението не е приключило. Съгласно чл. 12 ал. 1 от Наредба 1 „обучението за придобиване на клинична специалност започва от датата на постъпване на специализанта на работа“ и по ал. 3 „обучението приключва с успешно полагане на държавния изпит за специалност в срок не по-дълъг от 5 години след изтичане на срока, определен в приложение № 1 за съответната специалност“. В чл. 12 ал. 8 от отменената Наредба № 34 от 2006 г. изрично е предвидено, че срокът на обучението може да бъде удължаван за период не по-дълъг от определения в приложение № 1 срок, който е 4 години или може да се удължи до 8 години.

Не е спорно, че ответницата се е обучавала първоначално 4 години, считано от 17.01.2011 г. до 17.01.2015 г., като съгласно чл. 8 във вр. с чл. 3 от Договора за повишаване на квалификацията, срокът на обучението е удължен до 01.06.2017 г., когато приключва с успешно полагане на държавния изпит за специалност, в срока определен в приложение № 1 за съответната специалност. Видно от Свидетелство за призната специалност на ответницата се признават права на „специалист по физикална и рехабилитационна медицина“ на 01.06.2017 г., като за периода от 31.01.2015 г. до 01.06.2017 г. обучението ѝ е продължило при действието на новата Наредба 1 от 22.01.2015 г. При това положение, по силата на новоприетата Наредба 1 с нарочна разпоредба е отменено като елемент от договора за придобиване на специалност задължението за работа по специалността за определен срок след придобиването ѝ, както и имуществена отговорност за неизпълнение на това задължение, уговорени по силата на чл. 11а от отменената Наредба № 34. С

оглед на разпоредбата на пар. 1 от Наредба 1 ищецът не доказва годно правно основание да изисква от ответницата да работи за определен срок след придобиване на специалност, както и да претендира от нея отговорност за неизпълнение на това задължение. Разпоредбите на чл. 9 и 10 от Договора не пораждаат правно действие в отношенията между страните, като противоречащи на изричната разпоредба на пар. 1 т. 1 от Наредба 1, която предвижда по-благоприятни условия за специализанта след приемането ѝ и приложението ѝ към заварените отношения е изрично уредено. На това основание искът като неоснователен следва да се отхвърли.

За изчерпателност следва да се отбележи, че в случая категорично се установява, че вина за неизпълнението на договора по чл.234 от КТ по отношение на срока на работа на ответницата има ищцовата болница, тъй като ответницата е била мотивирана да напусне болницата поради поведението на работодателя, допускал липса на организация на работа в отделението, невъзможност да се ползват отпуски, спиране приема на пациенти, постоянно нарушаване на медицинските стандарти, като са установени случай на натиск за прием на пациенти без рехабилитационен потенциал и без нужното оборудване, ниско заплащане под минимума за длъжността ѝ. От показанията на св. Ч. се установи, че „реално в отделението работела като лекар-специалист само д-р М. за целия период от 2017 до 2020 г., като тя лекувала пациентите, подписвала документите за здравна каса, коригирала го и приподписвала и него, защото той като специализант нямал право да подписва. Другите специализанти, които започнали заедно с него д-р С... и д-р С. напуснали. Тъй като нямало достатъчно специалисти в отделението и имало само един лекар-специалист, за да излезе в отпуск д-р М. спирали приема в планов порядък, трябвало да изпишат всички пациенти, не могли да работят по здравна каса и отделението затваряло. Принуждавали целия персонал да ползва платен годишен отпуск заради нея. Тя се занимавала и с административна дейност, тъй като била „Завеждащ отделение“ – отговаряла за санитарни, за рехабилитатори, изготвяла графици и вършела работата си като лекар.“

Бездействието на ръководството на болницата по отношение на многократните сигнали /заявления, искане, рапорти/ на ответницата за извършвани нарушения на медицинските стандарти, адресирани до

Изпълнителния директор е направило работата на ответницата в отделението невъзможна. От св. показания на Д-р Д. се установи, че „когато им изпращали пациенти излезли от операция преди няколко дни трябвало да има условия, кислородопренасящи системи, системи за аспирация, каквито не можели да осигурят и се работело физиотерапия с готовност за спешна реанимация. Приемали ги, защото ги заплашвали с наказание. И докато д-р М. е била началник и при нея е било така. Свидетелят говорил с ръководството, но нямал отговор.“, „Всеки ден давали консултации по другите отделения, по 10-12 консултации на ден правел, когато се налагало. Отделно си вършел и работата като лекар специалист в отделението, както и административната работа, всичко вършел паралелно. Същото се отнасяло и за д-р М.. Докато бил началник отделение не излизал в отпуск, защото нямало кой да го замества. По смисъла на Рамков договор със Здравната каса, нямал право да излиза в отпуск, защото работата спирала. Когато д-р М. излизала в отпуск трябвало да приключат пътеките, да опразнят се отделението и след като се върне започвало да се пълни. Това им се отразявало на допълнителните възнаграждения и те били по-малки, след като тя излезела в отпуск. Чувал д-р М. да изразява претенции към ръководството, с оглед организацията на работа.“

В случая са налице и предпоставките по чл.83 от ЗЗД ответникът да бъде изцяло освободен от отговорност за неизпълнение на договора по чл. 234 от КТ досежно срока за работа, поради поведението на работодателя кредитор, мотивирало ответника да не продължи работата си в болницата.

Относно Договора от 17.01.2011 г. по чл. 234 от КТ, сключен между страните по реда на Кодекса на труда, по отношение на въпросите, свързани с неговото изпълнение и последиците от това са приложими общите правила за договорите и изпълнението, поради което във връзка с отговорността при неизпълнение следва да се приложи ЗЗД. Съгласно чл.9 от Договора, на задължението на специализанта да работи при работодателя след придобиване на правата по специалност "ФРМ" кореспондира задължението на работодателя да осигури на специализанта условия за работа по придобитата специалност. По делото не са представени доказателства, удостоверяващи, че работодателят е осигурил нормални условия специализантът да продължи да изпълнява задълженията си по договора,

работейки по новопридобитата специалност. Видно от представеното писмо от РЗОК-Русе, изд. на 20.07.2022 г. се установява, че за месеците юни и юли 2021 г. /когато е изпратено писменото предложение от ответното дружество с уверение, че може да предостави условия за работа по специалността ФРМ/ и за месеците май и юни 2022 г. /когато е отправена покана за сключване на нов трудов договор в хода на делото/, за посочените периоди от лечебното заведение УМБАЛ „Канев“ АД не са отчетени дейности в РЗОК по клинични пътеки от областта на медицинската специалност „Физикална и рехабилитационна медицина“, респ. няма данни да функционира това отделение.

От събраните писмени /заявления, искане, рапорти/ и гласни доказателства /св. Ч., св. Д./ по делото, се установява, че договорът е прекратен с едностранно волеизявление на служителя поради неизпълнение на задължението на работодателя да осигури на специализанта нормални условия за работа по придобитата специалност.

От съдържанието на разпоредбата на чл. 10 от Договора е видно, че специализантът дължи на работодателя неустойка, ако не изпълни задължението си да работи по новопридобитата специалност за срок, равен на срока на обучението. Според чл. 13 ал. 2 от Договора в случай, че работодателят не изпълнява в продължение на повече от два последователни месеца задълженията си по този договор /вкл. по чл. 9/, специализантът може да прекрати договора /без да е предвидено някоя от страните да дължи обезщетение/. На общо основание, право да търси неустойка има само изправната страна по договора. Изправният кредитор, който е изпълнил своето задължение, има право да иска изпълнение на насрещното задължение, поето спрямо него или заместващата облага, каквато се явява компенсаторната неустойка, дължима вместо изпълнението. Обезщетение за неизпълнение на договорно задължение, както и неустойка, се дължат само ако неизпълнението е резултат от виновно поведение на длъжника. В конкретния случай ответницата е била поставена в невъзможност да изпълнява нормално задълженията си по договора да престои труд по новопридобитата специалност "ФРМ", поради което не може да се приеме, че е изправна страна и че дължи заплащане на неустойка. Налице е неизпълнение на задължението на работодателя по чл. 9 от Договора от

17.01.2011 г., с оглед на което ответницата правомерно е упражнила потестативното си право да прекрати трудовото правоотношение на осн. чл. 326, ал. 1, т. 1 от КТ. Договорът от 17.01.2011 г. е прекратен при условията на чл. 13 ал. 2, а в тази клауза не е предвидено никоя от страните да дължи обезщетение. Съгласно съдебната практика виновната страна за неизпълнението на уговорено задължение по чл. 234, ал. 3, т. 2 от КТ не може да търси обезщетение поради неспазено обещание на работника за работа за определен срок /в този смисъл е Решение № 227/19.04.2011 г. на ВКС по гр. дело № 1861/2010 г. /. Неоснователни са

По изложените съображения, районният съд намира, че иска е неоснователен и следва да се отхвърли

Предвид изхода на делото и на основание чл. 78 от ГПК, ищцовата страна следва да заплати на ответницата направените разноски за депозит за призоваване на свидетели в размер на 100 лв., 5 лв. за съдебно удостоверение и 1200 лв. разноски за адвокатско възнаграждение, които следва да се присъдят в пълен размер, предвид фактическата и правна сложност на делото, като възражението за прекомерност на ищцовата страна се явява неоснователно.

Мотивиран така, Районният съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на УМБАЛ "КАНЕВ" АД с ЕИК 117505556, със седалище гр. Русе, ул. "Независимост" № 2, против д-р Ю. В. М., ЕГН *****, с адрес: гр. Русе, ул. „Д...“, с правно осн. чл. 92 ЗЗД и чл. 79, ал. 1, предл. 2 ЗЗД за сумата в размер на 8000 лв. неустойка, пропорционална за неотработени 2 години по неизпълнен Договор за повишаване на квалификацията на специалист в системата на здравеопазването, сключен между страните на 17.01.2011 г., с който било уговорено 4 години срок на обучение и до 2 години след него ответницата да придобие специализация, като от датата на придобиването ѝ да работи в ответното дружество за срок от 5 години на осн. чл. 234 от КТ във вр. с Наредба № 34/29.12.2006 г./отм./, ведно със законната лихва от датата на завеждане на иска до окончателното изплащане, както и разноските по делото.

ОСЪЖДА УМБАЛ Канев" АД, с ЕИК 117505556, със седалище гр. Русе, ул. "Независимост" № 2, да заплати на д-р Ю. В. М., ЕГН *****, с адрес: гр. Русе, ул. „Д...“, деловодни разноски в размер на 100 лв., представляващи депозит за

призоваване на свидетли, 5 лв. за удостоверение и 1200 лв., разноси за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред РОС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Русе: _____